

CENTENARI POETESSA MARIA CARDONA I CODINA – 1922-2022

CANT DE JOIA

M'encanta l'alegria de cada arbre
i el setí vellutat de cada flor,
el groc de l'or i la finor del marbre
i el cel encès que esclata de claror!

M'encanta contemplar l'ocell que vola
i el tremolor tot blanc de cada estel
i l'espant joguiner de la viola
i el miracle de cada rusc de mel!

Tot és tan bell! El brot i la florida,
la terra i l'aigua, la claror i el vent!
Per ço somric i estimo tant la vida
i em salta el cor feliç cada moment,

I tinc una cançó per cada cosa
i nova il·lusió cada matí
i un bes ardent per cada flor desclosa
i brodo poesies a desdir!

I, en mig del meu engrescament de joia,
quan ha florit l'entusiasme meu,
tinc un himne exultant, com una toia
de goig immens per ofrenar-la a Déu!

Ell fou qui em va crear. Ço que no era
va arrencar del no res i em féu sorgir,
com sorgeix novament la primavera
i com l'alba sorgeix cada matí.

Ni el meu cor ni el meu llavi ho demanava
que ni desig podia formular
i Déu ja m'oferia una hora blava
i em portava a la llum la seva mà.

I en aquella hora transparent i clara
d'una tarda suau del mes d'Abril,
deixà damunt la falda de la mare
de carn i ànima un barreig gentil.

I, de llavors ençà, sempre hi és festa
dins del cor admirat de tanta llum!
Els matins sol i vent van de conquesta,
les tardes terra i flors vessen perfum!

Porten nous resplendors les primaveres
i dies esclatants porta l'estiu,
l'hivern porta tempestes enciseres
i les tardors intimitats de niu!

Per ço, si tot em riu i em fa alegria,
si tot el goig que viu m'arriba al cor,
no és estrany si un instant de covardia
em fa tremir la dalla de la mort...

Però, Senyor, la grapa de l'angoixa
no em pot abatre amb el seu fred de glaç...
si cada instant el vostre bes m'amoixa,
si cada dia em porta el vostre braç!

Si és que em parlen de Vós totes les coses
i em van dient que arreu hi sou present,
que heu fet ocells i estels i flors descloses
per endolcir-me el cor i el pensament!

Doncs si per mi heu fet bella una natura
sense que abans vibrés el meu desig,
ara que soc i vull i en tinc fretura
i sé que Vós passeu sense trepig,

ara que ja us conec; ¿no ho tinc de creure
que el vostre gest excels de Creador,
Geni incansable, sempre troba lleure
per construir-me un estament millor?

Per ço la meva Fe tostemps somnia,
i té un presagi el meu Crec en un Déu
d'una immortal Bellesa i Poesia
per quan s'apagui aquesta vida breu.

Oh, si! Jo crec en una Pàtria clara
més resplendent que aquesta, pel demà,
crec en un món més admirable encara
que gloriós m'espera cel enllà!

Crec en uns arbres de verdor infinits,
crec en un mar blavíssim i endolcit,
i en aquella alegria sense fita,
i en aquell dia que no tindrà nit!

Crec en la llum d'una estelada immensa
i un etern sol de raigs embriagants,
en flors que gronxen la corol·la tensa
dins unes primaveres esclatants!

I, crec, Senyor, en la Pau d'una abraçada
d'Amor que eternament m'abrigarà!
I així cantant de joia, emprèn volada
la meva Fe vers l'infinit demà!
